

syn til de syge er Forholdet noget anderledes. Jeg ved godt, at man ved de Ændringer, der gennem Aarene er foretagne i Fattigloven, har søgt at mildne paa dette Forhold. Jeg tænker særlig paa Ændringen af 1908, hvor man bestemte, at Personer, der lider af saadanne Sygdomme, som anses for mest ulykkebringende for den enkelte eller hans Familie, kan faa Hjælp af det offentlige, uden at dette har Fattighjælps Virkninger. Dette er selvfølgelig i højeste Grad nævneværdigt, men Bestemmelsen har sin Begrænsning, og det forekommer mig, at der netop her er et Hul i vor Fattiglovgivning, som vi alle sammen maa være enige om at ønske stoppet. Det er noget saadant, der tilstræbes ved vor Alderdomsunderstøttelseslovgivning og gennem det her foreliggende Lovforslag.

Dette Forslag indeholder adskillige Bestemmelser, som betegner Fremskridt, saaledes Bestemmelsen i § 2. Man har fra anden Side, ganske særlig fra den sidste ærede Talers Side, været overordentlig betænkelig ved at gaa bort fra, at der kræves Samtykke af højere Myndighed, hvis et Sogneraad vil yde Bidrag til Hjælpekassen af over 30 Øre pr. Indbygger i Kommunen og saaledes overlader det til Kommunalbestyrelsens frie Skøn, hvor meget eller hvor lidt den vil ofre. Jeg vil haabe, at denne Ændring vil betyde et Fremskridt, men det modsatte kunde dog tænkes, thi naar der er fastsat et bestemt Beløb i denne Paragraf, mener jeg, at det i nogen Maade betyder en Norm for, hvad der bliver ydet af Kommunalbestyrelserne, og jeg haaber ikke, at Ændringen skal medføre, at disse fremtidig siger: Nu har man ikke noget at rette sig efter og kan derfor undlade at yde saa meget til Hjælpekassen, som man hidtil har ydet. Jeg antager, at Hjælpekasseinstitutionen er gaaet ind i Folks Bevidsthed, saaledes at man overalt betragter den med Velvillie, og derfor maa jeg indrømme, at Bestemmelsen om Begrænsningens Bortfalden i Virkeligheden indeholder et Fremskridt.

Ligeledes forekommer det mig, at Bestemmelsen i § 3, 2det Stykke, om, at tidligere modtagen Fattighjælp ikke udelukker fra Understøttelse af Hjælpekassen, naar der er hengaaet mindst en Maaned efter Fattighjælps Ophør, er et Fremskridt. I § 4, 1ste Stykke, der lyder saaledes: „For saa vidt en Person, der opholder sig udenfor sin Forsørgelseskommune, indenfor et samlet Tidsrum af 3 Maaneder af sin Opholdskommunes Hjælpekasse har modtaget Hjælp til et Beløb af mindst 15 Kr., betragtes

hans Erhvervelse af Forsørgelsesret i Opholdskommunen som hvilende i 3 Maaneder fra det Tidspunkt at regne, da Hjælpen udgjorde fornævnte Beløb”, berøres en Ting, paa hvilken man i Ministeriet og maaske andre Steder efter min Opfattelse ikke har haft Opmærksomheden i tilstrækkelig Grad henvendt. Det, jeg særlig her tænker paa, er Refusionsspørgsmaalet. Jeg synes, at det kan føre til overordentlig uheldige Konsekvenser, dersom man ikke har nogen Bestemmelse om Refusion mellem Kommunerne indbyrdes. Jeg har en Gang imellem i min Egenskab af Sogneraadformand været stillet overfor det Spørgsmaal i Praksis. Der er f. Eks. kommet en Mand, som jeg vidste i Virkeligheden trængte til Hjælp, og som har sagt til mig: Vi mangler Brød i Huset, kan vi ikke faa nogen Hjælp? Der kommer det Spørgsmaal: hvilket Hensyn bliver først at tage? Bliver det Hensynet til denne Familie, idet man siger: Ja, I maa selvfølgelig ikke mangle det nødvendige til Livets Ophold; I maa søge Hjælpekassen. Og hvad betyder dette igen? Det betyder, at Kommunen er afskaaret fra at faa sine Udlæg refunderet. Jeg sætter det Tilfælde, at det gælder Folk, der ikke kommer os ved, der ganske kort forinden er tilflyttet Kommunen. Saa bliver det Opholdskommunen, der kommer til at overtage Udgifterne, medens det, hvis man havde Refusionsbestemmelser, blev Forsørgelseskommunen. Jeg kunde tænke mig det Tilfælde, at en Sogneraadformand, hvis fornemste Opgave var at holde paa Kommunens Kasse, hvis man havde Refusionsbestemmelser, holdt adskilligt flere udenfor Fattigvæsenet, end hvis man ikke havde Refusionsbestemmelser, og derfor sagde til vedkommende Ansøger: Nej, nu faar du Fattighjælp, men ingen Hjælp af Hjælpekassen, thi naar du faar Fattighjælp, har vi lovmæssig Refusion, $\frac{3}{4}$, fra en anden Kommunekasse, men naar vi henviser til Hjælpekassen, er det os, der kommer til at betale Beløbet. Jeg foresætter disse Bemærkninger til Overvejelse for den højtærede Minister. Jeg har for-gæves spejdet efter noget angaaende dette Spørgsmaal i Forhandlingerne i det andet Ting, men har intet fundet. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, om dette Forhold ikke har været under Overvejelse i Ministeriet eller det Udvalg, der har arbejdet med Lovforslaget i det andet Ting.

Saa er der Bestemmelsen i § 4 om, at en Person, der i 18 Maaneder har modtaget i alt 180 Kr., ikke får Udløbet af et Aar derefter atter kan faa Hjælp. Der er i